

[Landbrugsministeren.]

Producenter, som er interesseret i Ægproduktionen.

I § 4 i Lovforslaget er der indført en Bestemmelse, som gaar ud paa, at naar man har faaet gennemført denne mægtige Told paa Korn, skal man ogsaa hindre, at der indføres mere Korn her til Landet, end der er Brug for i Forbindelse med det, som avles herhjemme. Hvis dette ikke — og det staar der ikke noget som helst om i Forslaget — knyttes sammen med en Afleveringspligt og en Maksimalpris, er der intet i Vejen for, at Kornproducenterne og Købmændene kan skrue Priserne op langt ud over de 17—18 Kr., hvortil Prisen efter § 3 er begrænset ved Indførsel. Denne Pris gælder nemlig kun for Indførselen, det er kun Afgiften, der bliver begrænset i Forhold til Flæskeprisen; men en Prisopkrøning, der finder Sted her i Landet bagefter, berøres ikke af Bestemmelsen, og er der noget, man kan holde tilbage og spekulere med, er det netop Korn. I samme Øjeblik, man er vis paa, at nu er der ikke mere Korn i Landet og kommer ikke mere, end der skal bruges i Høstaaret, kan man ganske roligt ved at holde Maaneders Forbrug tilbage presse Prisen op til maaske 20 Kr. pr. Tønde. Intet i Lovforslaget hindrer en saadan Foranstaltning. Derfor finder jeg denne Bestemmelse fuldkommen meningsløs. Skal man have en Afgift paa Korn, maa man gøre sig klart, at man ogsaa maa have fri Indførsel. Ellers bliver der for de større Landmænd og Købmændene uanede Muligheder for at gøre Kornet urimeligt dyrt for Forbrugerne. Man maa huske, at en stor Del af Forbrugerne er nødt til at købe, de kan ikke vente med at købe, indtil det falder de Herrer Kornselgere ind at sælge. I mange Tilfælde er disse Folk nødt til at købe; derfor vil de, der ligger inde med Kornet, fuldkommen kunne beherske Prisen, hvis man indfører en saadan Bestemmelse.

Jeg er, som sagt, enig i, at der paa dette Omraade er en vis Rimelighed i, at man værner imod Dumpingindførsel. Derfor var jeg ogsaa med til at gennemføre en Kornordning i 1933, en Kornordning, som de Herrer Forslagsstillere her har været med til at standse.

Jeg har heller ikke noget imod at gaa ind i en Forhandling om en Kornlov efter de samme Principper som dem, vi sidst havde, men jeg vil ikke være med til Priser af den Art, som her foreslaas, og som ødelægger saa stor en Produktion, som der her er Tale om. Vi maa holde os til Priser, som paa ingen Maade er højere end efter

den sidste Kornlov. Jeg tror absolut, det er farligt at gaa videre paa Grund af, hvad jeg her har sagt, og ud fra den Betragtning, at fordi man faar højere Kornpriser, faar man ikke højere Priser paa Græs, Roer og anden Produktion i Landbruget. Jeg vil anse det for meget farligt at begunstige Kornproduktionen paa de øvrige Produktioners Bekostning. De to andre Afgrøder er dem, der i første Række bærer vor Fede-vareproduktion, Mejeribrug, Flæskeproduktion, Ægproduktionen o. s. v., og en Indskrænkning af store Arealer til Fordel for Kornproduktionen vil uvægerlig medføre en Indskrænkning i Husdyrholdet. Da nu tilmed Sagen er den, at er der noget Raastof, man kan købe billigt for derigennem at skaffe øget Produktion, øget Beskæftigelse, øget Salg, øget Eksport og øgede Eksportindtægter og derigennem Valuta, er det netop Raastofferne for Husdyrproduktionen, bør man ogsaa holde disse i Priser, der betinger denne Produktion. Det er efter min og mange andres Mening meget farligt at gaa til en Fordyrelse af Kornpriserne. Men jeg kan, som sagt, erkende, at der af Retfærdighedshensyn over for de større Landmænd, som er indstillet paa at sælge Korn, kan være en vis Rimelighed i, at man værner dem mod Dumpingindførsel — dog ikke til de Priser, der her er Tale om, og ikke paa den Maade, at man først sikrer dem en vis Pris og dernæst værner dem mod Konkurrence, saa at de bagefter kan skrue Priserne op til uanede Højder.

Derfor, skal vi have en Kornordning, maa det være med Priser, som ingenlunde er højere end i Fjor, og saa vil jeg tro, at det er et uheldigt Tidspunkt at gennemføre en Kornordning paa, idet en Gennemførelse deraf nu kun kommer de større Landmænd til gode, som sidder godt i det, og Købmændene, der her er Tale om, og som derigennem vil opnaa en ekstra Gevinst. Skal man have en Kornordning en eller anden Gang, vil det sikkert være rigtigt at sige paa Forhaand, at der maa en Efterbetaling til for det Korn, som ligger paa Lager. Maaske kunde Efterbetaling dog undværes, hvis man gennemførte Ordningen ved Høstaarets Begyndelse og undtog en kort Tids Forbrug af gammelt Korn. Ellers maa vi have en Efterbetaling. Faar vi ikke det, vil det gaa, som det nu er gaaet paa Grund af de Herrer Agitation, at Efter-spørgselen efter Korn stimuleres kunstigt i saa høj Grad, at man kan ligge med mægtige Beholdninger, naar Kornloven gennemføres, hvis den en Gang gennemføres, akkurat som det skete i 1933—34, da vi som Følge af